

"de maanhond"

'Geen idee', antwoordde de maanhond toen men hem vroeg waarom hij altijd tegen de maan blafte, 'als ik de maan zie móet ik gewoon blaffen, ik kan niet anders. Ik wil er niet naar toe of zo, ik ben ook niet boos op de maan, ik weet het echt niet...'

De sterrenkinderen vonden dit een antwoord waar ze niets mee konden, schudden hun hoofd en gingen naar de aardvaders. Ze stelden hun vraag en de aardvaders trokken aan hun baard, kwamen krakend overeind en liepen in sloffende stapjes rondjes door de kamer, mompelend van: 'moeilijke vraag...tsssssssssssss...moeten wij dat weten?'

De zonvis wist het wel, de maanhond blafte tegen de maan omdat hij wilde dat de maan naar hem toe kwam, net zoals hij zelf altijd naar de zon hapte om de zon te roepen. Maar de maan en de zon kwamen nooit en de zonvis kon het de sterrenkinderen niet uitleggen, want ze verstonden elkaar niet.

© juli 2010, Alida, BasicPublishing.nl